

Men vi stemmer for de ændringsforslag, som i øvrigt ligger i forlængelse af forbedringerne; vi stemmer imod det ene, som er en forringelse; og så stemmer vi imod lovforslaget til sidst.

Formanden:

Tak til fru Anne Baastrup. Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Ligesom de to foregående ordførere undrer jeg mig også over, at man ikke har set noget mere på, hvad der er lavet af ændringer på det sociale område, så der var nogenlunde samhörighed og nogenlunde den samme måde at bygge det op på på de to områder, som jo ligger så tæt op ad hinanden, og hvor der nogle gange kan være tale om de samme grupper. Men det har man åbenbart ikke ønsket fra regeringens side, og jeg synes ikke, at vi under debatten har fået afklaret, hvad baggrunden er for, at man ikke ønsker at lave den samme ordning for specialundervisningen, som man laver på det sociale område. Jeg synes heller ikke, at vi har fået et klart svar på, hvorfor man samler ungdomsuddannelserne for alle andre unge under staten, men for en lille gruppe unge, nogle af dem, der virkelig har behov for at få nogle gode ungdomsuddannelses-tilbud, lægger man det i kommunerne.

Kl. 22.45

Jeg kunne forstå, at fru Carina Christensen er åben over for, at vi kan se nærmere på det, men det burde man have sikret, at vi tog hånd om nu, i stedet for at kaste sig ud i et eksperiment med hensyn til, om kommunerne kan klare det. Det er en væsentlig del af problemet med dette lovforslag som med mange andre i kommunalreformen: Man laver et gigantisk eksperiment, der bygger på en tro på, at tingene nok skal komme til at fungere.

Hver gang vi efterlyser konkret viden, erfaringer og gode argumenter for, hvorfor man tror, at det her kommer til at fungere, får vi bare at vide, at det er, fordi regeringen har tillid til kommunerne. Jeg synes også, det er vigtigt at have tillid til kommunerne, men der skal være noget at have den tillid i.

Så bliver der sagt, at de medarbejdere, der sidder og varetager opgaverne i amterne i dag, jo bliver flyttet ud i kommunerne. Nu er der altså i dag 13 amter og Bornholms Regionskommune

og samt Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune – 15 enheder i alt.

Fra de 13 amter skal man så flytte medarbejderne ud i de nye 98 kommuner. Da jeg ikke går ud fra, at man har tænkt sig at skære medarbejderne i stykker, kan der altså ikke i hver enkelt kommune komme lige så sammensat en specialiseret viden, som der i dag er i amterne. Der vil ikke være økonomi til, at man i hver kommune kan have ansat så mange, som man i dag har i hver amt, og der vil jo heller ikke være sager nok, de kunne tage sig af.

Dermed kommer der til at være mindre ekspertise i hver enkelt kommune, end der i dag er i hvert enkelt amt, og det har jo betydning bl.a. også for udviklingen af tilbuddene. Nu har vi snakket meget om det, der selvfølgelig er helt afgørende, nemlig de tomme pladser og sikringen af, at tilbuddene er der, men de skulle også gerne udvikles løbende, og det har man jo gjort. Igennem de sidste mange år har man set, at her var nye behov, at her var noget nyt, der skulle laves, og så har man sørget for at udvikle tilbuddene.

Men hvis kommunerne ikke har de eksperter, som kan være med til sammen med den enkelte institution at udvikle tilbuddene, har vi ingen sikkerhed for, at den udvikling løbende vil finde sted. Der er også alle de problemer, som har været fremme i debatten, om, at nogle kommuner måske slet ikke har egne borgere på de institutioner, de skal tage sig af, og dermed vil de måske være mindre motiverede til at have med den institution at gøre.

Der er mange store problemer, og det er ikke, fordi vi synes, at tingene fungerer fuldstændig ideelt i dag, men vi er bange for, at det bliver meget værre med det store eksperiment, som man gennemfører her, og som man altså udsætter nogle af de borgere for, der har allermost brug for hjælp; de skal deltage i det eksperiment. Vi er også meget bange for hele den markedstænkning, der ligger i, at en del af det her område fremover skal styres af takster og være et marked, frem for at vi siger, at vi har et fælles ansvar, en fælles omsorg for dem, der har brug for hjælp, så vi giver en samlet finansiering, der sikrer, at institutionerne overlever.

Samlet set kan Enhedslisten ikke stemme for forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.